

Kniha Daniel — číslo čtyřicet pět

Symbolická proměna: Rozplétání tajemství „ustavičné“ v knize Daniel

Jeff Pippenger

2024-01-09

„Každodenní“ v knize Daniel byl Williamem Millerem rozpoznán jako symbol pohanského Říma neboli pohanství, avšak v posledních dnech je symbolem odmítnutí základních pravd Williama Millera. Představuje dovršení vzpoury, která začala roku 1863 odmítnutím Millerova porozumění Mojžíšovým „sedmi časům“ z Leviticus dvacet šest. Když adventismus odmítl správné určení „každodenního“ jako pohanství, proměnil symbol satana v symbol Krista. Izajáš ukazuje, že toto dílo bylo převrácením věcí naruby. Odmítnutí „každodenního“ bylo ustaveno ve 30. letech 20. století (ve třetí generaci adventismu), avšak předmětem sporu bylo již od roku 1901 (ve druhé generaci adventismu). Stejně jako ve starověkém Izraeli vedlo postupné odmítání pravdy k přijetí bludu, který obsahoval prvky neodpustitelného hříchu.

Neodpustitelný hřích hašteřivých Židů byl znázorněn tehdy, když díla, která Kristus vykonal, označili za díla satanova. Starověký Izrael je předním symbolem novodobého Izraele a novodobý Izrael učinil právě totéž, jen obráceně. Vzal díla satanova (pohanství) a připsal tato díla Kristu. Vzpoura starověkého Izraele zahrnuje i jejich volbu satana za svého krále.

Když tedy Pilát uslyšel ta slova, vyvedl Ježíše ven a posadil se na soudnou stolicí na místě zvaném Dláždění, hebrejsky pak Gabbatha. Byl pak pátek velikonoční přípravy, okolo šesté hodiny; i řekl Židům: Hle, váš Král! Oni však křičeli: Pryč s ním, pryč s ním, ukřižuj ho! Pilát jim řekl: Vašeho Krále mám ukřižovat? Velekněží odpověděli: Nemáme krále, jen císaře. Tehdy jim ho tedy vydal, aby byl ukřižován. A oni se Ježíše ujali a odvedli ho. Jan 19,13–16.

Pilát byl představitelem pohanského Říma a sestra Whiteová ztotožňuje draka, který byl vyvržen z nebe ve dvanácté kapitole Zjevení, se satanem, avšak v druhotném smyslu je drakem také pohanský Řím. Drak je tedy symbolizován „každodenní“. Konec vzpoury starověkého Izraele, když veřejně prohlásili: „Nemáme krále kromě císaře,“ představoval jejich veřejné vyznání, že jsou poddanými svého krále, a jejich králem byl satan. Tato vzpoura proti Bohu jako Králi začala za dnů proroka Samuela, když odmítli Boha jako svého krále a požadovali, aby jim byl dán lidský král, aby mohli být jako ostatní národy.

Tehdy se shromáždili všichni starší Izraele a přišli k Samuelovi do Rámy. I řekl mu: Hle, ty jsi zestárl a tvoji synové nechodí po tvých cestách; ustanov nám nyní krále, aby nás soudil, jako je tomu u všech národů. Ale Samuelovi se ta věc nelíbila, když řekli: Dej nám krále, aby nás soudil. I modlil se Samuel k Hospodinu. A Hospodin řekl Samuelovi: Uposlechni hlasu lidu ve všem, co ti říkají; neboť nezavrhli tebe, ale mne zavrhl, abych nad nimi nepanoval. Podle všech skutků, které činili ode dne, kdy jsem je vyvedl z Egypta, až do tohoto dne, jimiž mne opustili a sloužili jiným bohům, tak činí i tobě. 1 Samuelova 8,4–8.

Starověký Izrael nikdy nerozpoznal, že zavrhl Boha, ani že jeho touha po pozemském králi dospěje až k tomu, že ukřižuje Mesiáše a zvolí si satana za svého krále. Jejich vzpoura byla skryta jejich očím jejich vlastními samospravedlivými představami, že navzdory tomu, že Boha zavrhl, jsou stále vyvoleným lidem, neboť, jak usuzovali, Bůh přece i po Samuelovi stále zachovával svatou prorockou službu.

Nesprávně vykládali prorockou službu proroků a domnívali se, že přítomnost Božích proroků dokazuje, že jsou Bohem vyvoleným lidem. Neviděli, že jsou daleko od Boha a že proroci se je snaží přivést zpět k Bohu, neboť působení proroků vykládali jako důkaz Božího vedení. A to navzdory tomu, že nadále odmítali všechna poselství proroků, která jim byla posílána. Týž klam přišel na adventismus roku 1863.

Adventismus odmítl hnutí, které bylo sjednoceno skrze službu Williama Millera, a rozhodl se stát se právně registrovanou církví v témže roce, v němž odmítl Mojžíšovo poselství o „sedmi časech“, jak je podal Eliáš (William Miller). Téhož roku vytvořil padělanou prorockou tabuli, kterou již nebylo možno číst a která již nemohla „mluvit“ podle Abakuka 2, verš 3, neboť k jejímu vysvětlení byl zapotřebí leták. Abakukovy tabule bylo možno číst tak, jak existovaly, a proto mohly „mluvit“.

Adventismus odmítl vykonat jakékoli sebezpytování ohledně volby, kterou učinil roku 1863, neboť koneckonců měli mezi sebou prorokyni, což dokazovalo, že jsou ostatkem lidu ztotožněným v knize Zjevení, jenž měl Ducha prorocství. Projevili téhož ducha a tutéž povahu jako starověký Izrael a vzpoura, která započala odmítnutím prvního klenotu, jenž byl objeven Millerem, nakonec vedla i k jejich odmítnutí Millerova určení klenotu „ustavičné“ také.

Novodobý Izrael odmítl Millerovo porozumění „ustavičné“, symbolu pohanského Říma, který je zase symbolem satana, a tvrdil, že „ustavičná“ je symbolem Krista. Jinými slovy, novodobý Izrael se rozhodl přijmout satanský symbol jako symbol Krista. Právě tak, jako starověký Izrael prohlašoval, že nemá jiného krále než Caesara, představitele pohanského Říma, který je symbolem satana.

Z hlediska prorocké aplikace tato volba vyžadovala, aby moderní Izrael nově vymezil sedmou, osmou a devátou kapitolu knihy Daniel, tedy právě ty kapitoly, které jsou znázorněny řekou Ulai a které v milleritských dějinách představovaly rozmnožení poznání. Byli by nuceni tyto kapitoly změnit, neboť osmá kapitola přímo třikrát odkazuje na „ustavičnou“.

Pod tlakem dějin, v nichž bylo odpečetěno vidění o řece Úlaj, nemohli milerité před Kristovým návratem a ustanovením Jeho věčného království, jak je znázorněno ve druhé kapitole knihy Daniel, spatřovat žádná další pozemská království. Proto považovali čtvrté království Říma za jedno království se dvěma aspekty. Tyto dva aspekty byly přímo znázorněny v sedmé a osmé kapitole knihy Daniel. Daniel uvádí, že vidění, které obdržel v osmé kapitole, má být chápáno ve spojitosti s viděním sedmé kapitoly.

Ve třetím roce kralování krále Belšasara se mi, Danielovi, ukázalo vidění po tom, které se mi ukázalo poprvé. Daniel 8,1.

Vidění, „které se na počátku ukázalo“ Danielovi, bylo vidění sedmé kapitoly.

V prvním roce Belšasara, krále babylónského, měl Daniel na svém loži sen a vidění své hlavy; potom ten sen zapsal a vyložil podstatu věci. Daniel 7,1.

Obě vidění představují dva aspekty království biblického proroctví, která byla poprvé znázorněna ve druhé kapitole Danielovy knihy. Čtyři království Babylónu, Médsko-Persie, Řecka a Říma se opakují v sedmé kapitole a poté znovu v osmé kapitole, avšak s rozlišením mezi politickými prvky těchto čtyř království a náboženskými prvky těchto čtyř království. V Danielovi 7 jsou tato království představena dravými šelmami, ale v osmé kapitole jsou tatáž království předložena prostřednictvím chrámových zvířat. Daniel si přál porozumět vidění sedmé kapitoly a Gabriel k němu přišel, aby mu je vyložil.

Já, Daniel, jsem byl zarmoucen ve svém duchu uprostřed svého těla a vidění mé hlavy mne znepokojovala. Přistoupil jsem k jednomu z těch, kteří tam stáli, a žádal jsem ho o pravdu o tom všem. I pověděl mi a oznámil mi výklad těch věcí. Tyto veliké šelmy, kterých jsou čtyři, jsou čtyři králové, kteří povstanou ze země. Ale svatí Nejvyššího obdrží království a budou vládnout královstvím navěky, ano, na věky věků. Daniel 7,15–18.

Danielovi bylo sděleno, že čtyři šelmy představují čtyři pozemská království, která budou existovat, dokud nebude ustanoveno Boží věčné království, v souladu s druhou kapitolou knihy Daniel. Měla tu být čtyři pozemská království, která předcházela příchodu Božího věčného království, jak je ve druhé kapitole znázorněno kamenem vyťatým z hory, jenž naplnil celou zemi.

Sestra Whiteová posunula milleritské chápání oněch čtyř království daleko za hranice milleritského výkladu, když se zabývala šelmou ze země ve třinácté kapitole Zjevení.

„V tomto bodě je uveden další symbol. Prorok praví: ‚Spatřil jsem jinou šelmu, vystupující ze země; a měla dva rohy jako beránek.‘ Verš 11. Jak vzhled této šelmy, tak způsob jejího vzestupu naznačují, že národ, jež představuje, se nepodobá těm, které byly znázorněny předchozími symboly. Veliké říše, které vládly světu, byly proroku Danielovi představeny jako dravé šelmy, povstávající tehdy, když ‚čtyři nebeští větry rozbouřily veliké moře‘. Daniel 7,2. V sedmnácté kapitole Zjevení anděl vysvětlil, že vody představují ‚lidy a zástupy a národy a jazyky‘. Zjevení 17,15. Větry jsou symbolem sváru. Čtyři nebeští větry, zmítající velkým mořem, představují hrozné výjevy dobývání a revoluce, jimiž království dosáhla moci.“ Velký spor, 439.

Šelmy jsou symboly výbojů, jež byly uskutečněny, když království nabývala moci. Dravá šelma prorocky představuje politickou, hospodářskou a vojenskou moc království. Tatáž království, která jsou znázorněna v Danielovi ve druhé a sedmé kapitole, jsou rovněž znázorněna v kapitole osmé, avšak tam jsou všechna spojena s prvky odvozenými z Boží svatyně, a tím představují náboženský prvek těchto království, neboť všechna byla spojením církve a státu.

Ve třetím roce kralování krále Belšasara se mi, Danielovi, ukázalo vidění, po tom, které se mi ukázalo na počátku. I viděl jsem ve vidění; a stalo se, když jsem viděl, že jsem byl v Súsách, v paláci, který je v krajině Élam; a viděl jsem ve vidění, že jsem byl u řeky Ulai. Tehdy jsem pozdvihl své oči a spatřil jsem, a hle, před řekou stál beran, který měl dva rohy; a oba rohy byly vysoké, ale jeden byl vyšší než druhý, a ten vyšší vyrostl naposledy. Viděl jsem berana,

jak trká na západ a na sever i na jih, takže žádná zvířata nemohla před ním obstát, a nebylo nikoho, kdo by mohl vytrhnout z jeho ruky; ale činil podle své vůle a stal se velikým. A když jsem o tom uvažoval, hle, od západu přicházel po povrchu celé země kozel a nedotýkal se země; a kozel měl mezi očima nápadný roh. A přišel k beranu, který měl dva rohy, jehož jsem viděl stát před řekou, a rozběhl se proti němu v prudkosti své síly. A viděl jsem ho, jak se přiblížil k beranu, a byl proti němu rozlícen, udeřil berana a zlomil oba jeho rohy; a beran neměl sílu před ním obstát, nýbrž povalil ho na zem a pošlapal ho; a nebylo nikoho, kdo by mohl berana vytrhnout z jeho ruky. Proto se kozel stal náramně velikým; ale když zesílil, veliký roh byl zlomen, a místo něho vyrostly čtyři nápadné rohy ke čtyřem větrům nebes. Daniel 8,1–8.

Osmá kapitola začíná tím, že Daniel potvrzuje, že tehdy ještě žije v dějinách prvního království biblického proroctví (Babylóna), avšak jeho vidění neoznačuje žádný symbol, který by měl Babylón představovat, neboť začíná beranem, jenž představoval druhé pozemské království Médsko-Perské říše. Nepřítomnost symbolu Babylóna je záměrná, neboť jedním z hlavních znaků Babylóna je, že představuje království, které je odstraněno a poté znovu obnoveno, jak to znázorňuje Nebúkadnesarovo „sedm časů“, kdy žil jako zvíře. Během oněch „sedmi časů“ je představován prvek duchovního Babylóna (papežství), neboť papežství je tím královstvím, na které se po sedmdesát symbolických let zapomíná a během nichž utrpělo smrtelnou ránu. Skutečnost, že Daniel uvádí, že přijal vidění „ve třetím roce kralování krále Belšasara“, označuje Babylón jako království, které předchází druhému království Médsko-Perské říše, avšak zároveň zdůrazňuje Babylón jako skryté neboli zapomenuté království, na něž se zapomíná za dnů jednoho krále.

Šelmy osmé kapitoly nejsou dravými šelmami; jsou to zvířata, která byla používána jako obětní zvířata při službě ve svatyni. Čtvrté království je znázorněno jako „malý roh“, nikoli jako šelma, avšak rohy byly součástí Boží svatyně, neboť oltáře v Boží svatyni měly rohy jako součást svého uspořádání.

Čtyři prorocká království nebyla Danielem představena pouze prostřednictvím svatynních výrazů, ale vyprávění této kapitoly obsahuje také několik slov odvozených přímo ze služby Boží svatyně. Vyprávění v této kapitole je podáno hebrejskými slovy převzatými ze svatynní služby, avšak do struktury kapitoly je také včleněn samotný úkon přinášení oběti ve svatynní službě. Skutečnost, že Daniel záměrně spojil sedmou a osmou kapitolu dohromady, umožňuje těm, kdo chtějí vidět, rozpoznat, že sedmá kapitola označuje státnictví království biblického proroctví a osmá kapitola označuje církevní politiku království biblického proroctví.

Adventismus byl nucen tuto skutečnost zastříti satanskými bájemi, neboť toto poznání odhaluje, že Millerovy klenoty byly právě takové, jak je Bůh zamýšlel, aby byly. Jejich odmítnutí Millerova chápání „ustavičného“ je znázorněno jako tvrzení, že „Bůh neměl žádné porozumění“, neboť tvrdí, že když Bůh dal Millerovi tento rámeček (skrže službu svatých andělů), nebyl přesný.

Vpravdě bude vaše převrácení věcí pokládáno za hlínu hrnčířovu; neboť zdali dílo řekne o tom, kdo je učinil: Neučinil mne? anebo zdali utvořená věc řekne o tom, kdo ji utvořil: Neměl rozum? Izajáš 29,16.

Millerův rámec byl prorockou strukturou, kterou rozpoznal a používal, avšak od roku 1863 se adventismus vrátil k teologickým aplikacím odpadlého protestantismu a katolicismu, aby zakryl drahokamy Millerova snu. Adventismus přijal falešný rámec (to, co bylo utvářeno), aby mohl odmítnout dílo, a také Tvůrce díla. Tím tvrdí, že Tvůrce díla nemá porozumění. Odmítnutí tohoto rámce bylo a stále je odmítnutím rozhojnění poznání, které bylo odpečetěno v roce 1798. Ti, kdo odmítají rozhojnění poznání, odmítají dílo i Tvůrce díla, a řečeno slovy Daniela byli „bezbožní“.

Mnozí budou očištěni, zběleni a vyzkoušeni; bezbožní však budou jednat bezbožně, a nikdo z bezbožných neporozumí; moudří však porozumějí. Daniel 12,10.

„Ničemní budou páchat ničemnost“, čímž je označeno postupné stupňující se odmítání pravdy. Odmítnutí rámce ze strany ničemných je odmítnutím Boha, a Bůh na oplátku ničemné odmítá pro to odmítnutí, které se pokoušejí uskutečnit prostřednictvím padělaného rámce.

Můj lid hyne pro nedostatek poznání; protože jsi zavrhl poznání, i já zavrhnou tebe, takže mi nebudeš knězem; poněvadž jsi zapomněl na zákon svého Boha, i já zapomenu na tvé syny. Ozeáš 4,6.

Boží lid, který byl od roku 1844 až do roku 1863 Božími „kněžími“, byl zavržen pro nedostatek „poznání“, jež bylo rozmnoženo skrze službu Williama Millera. Je důležité uvážit kontext šestého verše v Ozeášovi, neboť tento kontext označuje stupňující se vzpuru proti pravdě, představované jako „poznání“.

Slyšte slovo Hospodinovo, synové Izraelští, neboť Hospodin vede při s obyvateli země, protože v zemi není ani pravdy, ani milosrdenství, ani poznání Boha. Přisaháním a lhaním, vražděním a kradením a cizoložením přestupují každou mez a krev se dotýká krve. Proto bude země truchlit a každý, kdo v ní přebývá, bude chřádnout, spolu s polní zvěří a s nebeským ptactvem; ano, i mořské ryby budou odňaty. Avšak ať se nikdo nepře ani nikoho nekárá, neboť tvůj lid je jako ti, kdo se přou s knězem. Proto padneš za dne a prorok také padne s tebou v noci, a vyhladím tvou matku. Můj lid hyne pro nedostatek poznání; protože jsi zavrhl poznání, i já zavrhnou tebe, abys mi nebyl knězem; poněvadž jsi zapomněl na zákon svého Boha, i já zapomenu na tvé syny. Čím více jich přibývalo, tím více proti mně hřešili; proto obrátím jejich slávu v hanbu. Živí se hříchem mého lidu a jejich srdce dychtí po jeho nepravosti. A bude: jaký lid, takový kněz; a potrestám je za jejich cesty a odplatím jim jejich skutky. Neboť budou jíst, a nenasytí se; budou smilnit, a nerozmnoží se, protože přestali dbát na Hospodina.

Smilstvo a víno i mošt berou srdce. Můj lid se dotazuje svých dřev, a jeho hůl mu oznamuje: neboť duch smilstva je svedl, a smilnili odpadnouce od svého Boha. Obětují na vrcholcích hor a pálí kadidlo na pahorcích, pod duby, topoly a jilmy, protože jejich stín je příjemný; proto vaše dcery budou smilnit a vaše nevěsty budou cizoložit. Nepotrestám vaše dcery, když budou smilnit, ani vaše nevěsty, když budou cizoložit; neboť sami se oddělují s nevěstkami a obětují s lehkými ženami; proto lid, který nemá rozumu, padne. Jestliže ty, Izraeli, smilníš, ať se alespoň Juda neproviňuje; nechodte do Gilgalu ani nevystupujte do Bet-aven, a nepřisahejte: Živ jest Hospodin. Neboť Izrael je vzpurný jako vzpurná jalovice; nyní je Hospodin bude pást jako beránka na širém místě. Efrajim je spojen s modlami: nech ho. Jejich nápoj zkysl; ustavičně smilnili; její knížata hanebně milují: Dávejte. Větr ji svázal do svých křídel a budou zahanbeni

pro své oběti. Ozeáš 4,1–19.

Varování Ozeášovo zní, že „Hospodin vede spor s obyvateli země, protože v zemi není pravdy ani milosrdenství ani poznání Boha.“ Adventismus je Božím lidem posledních dnů. V den, kdy muž s prachovým kartáčem vstoupí do Millerova pokoje, adventismus, včetně lidu, kněží i proroků, „kdož nechápe, padne“, neboť budou „připojeni k modlám“. Jejich modlami jsou jejich padělaná učení, vetkaná do padělané osnovy.

Vzpoura představovaná odmítnutím nárůstu poznání je postupným stupňováním vzpoury, které dospívá až k bodu, kdy jejich doba milosti končí výrokem, že se spojili s padělanými naukami, jež jsou smeteny z Millerova pokoje. Jejich vzpoura je představena jako neustálé páchání smilstva. Od roku 1863 až do ukončení doby milosti neustále vzdorují, dokud nejsou vyplivnuti z úst Páně.

Vzpoura spočívající v odmítání poznání byla znázorněna tím, že „ustavičně“ cizoložili, a ačkoli nejde o totéž hebrejské slovo, význam je stejný jako u hebrejského slova „tamid“, které znamená „ustavičný“ a které je v knize Daniel překládáno jako „ta každodenní“.

Ve studiu čtyř království biblického proroctví budeme pokračovat v příštím článku.

„Potom jsem ve vztahu k ‚ustavičnému‘ viděla, že slovo ‚obět‘ bylo doplněno lidskou moudrostí a že do textu nepatří; a že Pán dal správné porozumění této věci těm, kteří hlásali volání o hodině soudu. Když panovala jednota, před rokem 1844, téměř všichni byli zajedno ve správném pohledu na ‚ustavičné‘; avšak od roku 1844, ve zmatku, byly přijaty jiné názory a následovaly temnota a zmatek.“ Review and Herald, 1. listopadu 1850.